

Hồi 22**KỂ MƯƠI SẴN GẶP NGƯỜI TÂM CỜ
TÀI ĐIỆN THỦ TỎ RA ĐẶC LỰC****V**

ới giọng cười hào sảng, nhân vật khoác trường bào được dệt bằng gấm hảo hạng chợt ôn tồn lên tiếng:

- Bạch chưởng môn muốn như thế nào mới tin lời bản nhân?

Người được hỏi không thể đáp ngay đành phải đưa mắt nhìn hai nhân vật khác đang ở hai bên tả hữu, tất cả cùng ngồi quanh một bàn tiệc đầy ắp những thức ăn vào loại sơn hào hải vị.

Khoác rộng tay, nhân vật vận gấm đoạn tỏ ra đại lượng:

- Không riêng gì Bạch chưởng môn, Trác chưởng môn và Du chưởng môn cũng vậy. Chư vị có thể nêu bất kỳ câu hỏi nào, bất kỳ đề xuất nào. Bản nhân nhất định đáp ứng không để chư vị thất vọng. Có chăng bản nhân chỉ hy vọng công đạo được duy trì, kẻ gây ra tội ác phải bị nghiêm trị.

Người ngồi bên tả chợt lên tiếng:

- Được! Nếu đã là thành ý của Hào Phú Vương, Trác mỗ không ngại hỏi thẳng. Sao Hào Phú Vương minh định Cơ Thạch chính là truyền nhân của Cổ Huyết Thành?

Hào Phú Vương, nhân vật vận gấm đoạn ung dung đáp:

- Vì bản nhân đã từng cùng Cơ tiểu tử giao thủ. Công phu của tiểu tử chính là Bạch Thạch Thiên Thủ của Cổ Huyết Thành.

Họ Trác nghi hoặc:

- Trác Thiện Hữu mỗ cũng đã từng biết thế nào là sự lợi hại của Bạch Thạch Thiên Thủ công phu. Hào Phú Vương nếu đã giao thủ sao vẫn toàn mạng?

Hào Phú Vương cười nhẹ:

- Trác chưởng môn đừng quên những gì ngay từ đầu bản nhân đã thố lộ. Hai mươi năm ẩn cư khổ luyện công phu không lẽ tâm huyết đó của bản nhân hoàn toàn vô ích?

Người ngồi bên hữu kêu lên:

- Có nghĩa là Hào Phú Vương đã luyện được công phu truyền gia, Tử Khí Tam Ngươn Chưởng?

Hào Phú Vương gật đầu:

- Tuy chỉ đạt chín thành hỏa hầu nhưng bản nhân nghĩ kể như công phu đã thành tựu. Du chưởng môn không tin?

Họ Du lắc đầu:

- Không phải Du Hoàng Vân mỗ không tin. Nhưng nếu là vậy, Hào Phú Vương phải giải thích như thế nào đối với việc Hào Phú Vương bất ngờ tìm đến bọn mỗ và thương lượng?

Hào Phú Vương tán dương:

- Câu hỏi thật sắc sảo, chứng tỏ bản nhân không hề lằm khi quyết định đơn phương đến diện kiến tam vị chưởng môn. Du chưởng môn còn nhớ lời bản nhân vừa nói, kẻ gây ra tội ác phải bị nghiêm trị?

Du Hoàng Vân đương nhiên phải nhớ:

- Hào Phú Vương, xin cứ nói, Du mỗ đang rửa tai chờ nghe.

Hào Phú Vương chột trâm giọng:

- Cơ Thạch luyện được công phu Bạch Thạch phải chăng năm xưa Cổ Huyết Thành vẫn còn người sống sót?

Du Hoàng Vân giật mình:

- Không sai! Dường như Hào Phú Vương đã biết kẻ đó là ai?

Hào Phú Vương khẽ nhú mày:

- Không kể bản nhân đã từng tiềm nhập và được Tri ác ma thu nhận làm đại đệ tử, nếu Mai Tuyết Tuyết năm xưa đã bị thất đại phá diệt trừ, hãy còn một kẻ nữa cũng là đệ tử của ác ma. Người này họ Tưởng tên Hồng Nhu.

- Tưởng Hồng Nhu? Danh tánh này rất lạ, như chưa từng xuất hiện trên giang hồ?

Hào Phú Vương cười lạnh:

- Bạch chưởng môn nói không sai. Đến bản nhân cũng ngỡ họ Tưởng đã không còn. Nếu không có Cơ Thạch xuất hiện và để lộ công phu Bạch Thạch, bản nhân nào biết Tưởng Hồng Nhu vẫn còn tại thế?

Vị họ Bạch chau mày:

- Ý Hào Phú Vương muốn nói Tưởng Hồng Nhu cố tình giữ kín hành tung là mong có ngày khôi phục Cổ Huyết Thành gây đại họa cho các phái?

Hào Phú Vương bật reo:

- Không sai! Cũng hai mươi năm ẩn tích như bản nhân, chư vị thử nghĩ công phu của họ Tưởng là chỉ bằng hay phải cao hơn Tri lão ma năm xưa?

Bạch Điền Quang bĩu môi:

- Có hơn cũng không hề gì. Dù là mãnh hổ cũng nan địch quần hồ, một khi thất đại phái liên tay.

Hào Phú Vương bỗng xua tay:

- Bạch chưởng môn lầm rồi!

Bạch Điền Quang kinh ngạc:

- Lầm? Tại sao?

Hào Phú Vương đưa ra hai ngón tay:

- Có hai nguyên do. Thứ nhất tuy Cơ Thạch chỉ là truyền nhân và phải là truyền nhân do Tưởng Hồng Nhu thu nhận nhưng bản lãnh của tiểu tử một mình bản nhân phải thật khó khăn mới hạ thủ tiểu tử. Chứng tỏ bản lãnh của Tưởng Hồng Nhu phải cao mình hơn, đó là điều chắc chắn.

Bạch Điền Quang vẫn tỏ ý khinh thị:

- Cẩn trọng như Hào Phú Vương kể ra cũng đúng. Nhưng cứ quá đề cao như vậy hóa ra ta tự xem nhẹ ta?

Vẫn còn một ngón tay đưa ra, Hào Phú Vương tiếp:

- Bản nhân đã cân nhắc kỹ từ khi biết ba phái Võ Đang, Nga My và Điểm Thương đã từng có biểu hiện đứng về phe Cơ tiểu tử. Chư vị nghĩ xem, nếu ba phái này đã bị Cổ Huyết Thành thu phục, thất đại phái chỉ còn bốn, chư vị có còn dám tự đề cao và xem thường đối phương nữa không?

Trác Thiện Hữu gật gù:

- Mồ hiểu rồi! Lần hội kiến này là Hào Phú Vương muốn có sự kết minh?

Du Hoàng Vân phất mạnh tay vào không khí:

- Có kết minh cũng đúng. Ba phái kia đã thật sự quá đáng khi cứ tam phen tứ thứ vì tiểu tử đối đầu với chúng ta.

Bạch Điền Quang cao giọng:

- Vì Hào Phú Vương vừa nói đây là cuộc thương lượng, phải chăng đằng sau sự kết minh này hãy còn có những thuận lợi cho bọn mõ mà Hào Phú Vương chưa nói ra?

Lại bật tay, Hào Phú Vương cả cười:

- Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt. Được đàm đạo cùng chư vị là những nhân vật thức thời, bản nhân thật sự sướng khoái! Ha... ha...

Trác Thiện Hữu nôn nóng:

- Hào Phú Vương mau nói đi. Bọn mõ sẽ có những thuận lợi nào?

Hào Phú Vương đưa mắt nhìn từng vị chưởng môn:

- Chư vị còn nhớ ánh Tử Quang đã từng xuất hiện ở Quân Sơn? Đó là do bản nhân dùng công phu Tử Khí Tam Ngươn Chưởng tạo ra. Ngay khi biết kẻ thù đã hủy diệt toàn gia là Cổ Huyết Thành, trước linh vị của gia thân, bản nhân từng lập thệ, bất luận ai giúp bản nhân rửa được mối thù, công phu kia của Mạnh gia bản nhân nhất định nguyện dâng hai tay để đền đáp.

Nhìn bọn họ Trác đang nín lặng với hai mắt rực sáng, Hào Phú Vương tiếp:

- Đã lập thệ, bản nhân quyết không sai lời. Không những thế, ngay lúc này bản nhân nguyện trao trước cho tam vị nửa phần đầu của tuyệt học. Gọi là chút thành ý, mong chư vị nhận cho.

Vừa nói, Hào Phú Vương vừa trao cho bọn họ Trác mỗi người một mảnh hoa tiên, trên đó có rất nhiều tự dạng. Biết đó và kinh văn Tử Khí Tam Ngươn Chưởng đã được Hào Phú Vương sao chép sẵn, bọn họ vội nhận lấy.

Trong khi Bạch Điện Quan và Du Hoàng Vân vội cất mảnh hoa tiên vào người. Trác Thiên Hữu chợt hỏi:

- Cũng nhân chuyện ánh Tử Quang, mỗ muốn biết kẻ nào đã tiêu diệt Tam Hiền Trang, hạ sát Thiện Quả?

Hào Phú Vương nói mà không hề chớp mắt:

- Tất cả đều do Cơ Vĩnh. Thuộc hạ của bản nhân, Tạ Linh Oai, vì thế phải giết Cơ Vĩnh để báo thù cho Song Quái.

Trác Thiện Hữu chớp mắt:

- Và Cơ Vĩnh chết cũng có phần của phái Thiếu Lâm?

Hào Phú Vương mỉm cười:

- Thiên Duyên có tâm địa không tốt, dám làm không dám nhận. Phải chăng Trác chưởng môn đã có ý hạ bệ Thiếu Lâm, truất phế khỏi địa vị bắc đẩu của phái này?

Trác Thiện Hữu cười lạt:

- Nếu Hào Phú Vương không ngại, cứ để phái Thiếu Lâm giúp chúng ta tiêu diệt Cổ Huyết Thành, sau đó hãy bàn đến?

Hào Phú Vương chợt chớp mắt:

- Bản nhân nhất định sẽ cân nhắc việc này và không phải ngay bây giờ. Thức ăn đã nguội, nếu tam vị không chê, chúng ta hãy nâng chén mừng cho sự kết minh thành tựu.

oOo

Với chiếc quạt giấy cầm trên tay luôn phe phẩy, dáng điệu của Cơ Thạch lúc này nào khác gì một công tử phong lưu đang đứng đỉnh nhâm nhi chung trà để giết thời gian nhàn rỗi?

Ngồi trong một trà đình trang hoàng lộng lẫy, cạnh đó là một bờ sông với mặt nước tĩnh lặng chỉ thỉnh thoảng mới bị một luồng gió mơn man nhẹ làm cho những chiếc thuyền khẽ lắc lư, Cơ Thạch đang hưởng thú vui thanh nhàn là vậy, sao không phải người nhàn rỗi cần loại bỏ những khoảng thời gian thừa?

Nhưng sự thật lại khác, lòng của Cơ Thạch lại đang nóng như lửa đốt.

Cơ Thạch có nhiều việc rất khẩn trương cần thực hiện, kể cả việc chàng đang ngồi như thế này cũng là một trong những việc không thể không thực hiện.

Thế nhưng chàng không hề nghĩ chàng phải ngồi chờ lâu như thế này.

Đôi mắt của Cơ Thạch tuy luôn đắm đắm nhìn mơ hồ vào một điểm nào đó không hề có ở mặt nước nhưng thật ra khóe mắt của chàng vẫn dõi nhìn về hai bên trà đình, nơi chắc chắn sẽ có người xuất hiện.

Và đó là người chàng đang chờ cũng là chờ đã lâu:

- “Rốt cuộc y cũng đến!”.

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong tâm trí, bên tai Cơ Thạch cũng vang lên một giọng nói khẩn trương:

- Có manh mối rồi, chủ nhân! Chúng ta đi thôi!

Cơ Thạch thoáng nhăn mặt, có ý không hài lòng về câu nói vừa nghe nhưng chớp nhớ bản thân đang là một vị công tử phong lưu tao nhã. Cơ Thạch đành điểm một nụ cười thay cho nét mặt nhăn nhó không hợp cách.

Đứng lên, đứng đỉnh bước đi, không hề màng đến việc để lại ngân lượng là tiền thanh toán cho chung trà Long Tĩnh thượng hạng và cũng là tiền thưởng cho ả hoa nô vừa phục dịch, đó là phong thái cần phải có của một vị công thế gia.

Cơ Thạch đã thực hiện đúng những gì được căn dặn.

Vì người vừa gọi chàng là chủ nhân, ngay sau khi đặt nguyên một nén bạc trên bàn cũng đứng đỉnh đi theo chàng.

Những cử chỉ tỏ ra nhàn rỗi đó lập tức biến đi khi cả hai vừa đi đến một chỗ khuất.

Cơ Thạch quay lại thật nhanh:

- Thế nào? Từ thúc thúc đã thu được manh mối gì?

Người đi phía sau bỗng đưa tay lên đầu gãi gãi, bất chợt tóc trên đầu người đó bỗng chạy tuốt về một bên để lộ khoảng da đầu nhăn nhín.

Tự phát hiện điều đó, người này vừa tự sửa tóc cho ngay ngắn vừa cười hề hề:

- Làm một tên trọc hổ mang kể cũng thú, vừa không phải tắm gội vừa được mát mẻ cả ngày. Phải đợi cái quái quỷ này lên đầu, đúng là ngứa ngứa không chịu được.

Cơ Thạch nghiêm mặt:

- Thúc thúc còn đùa được sao? Phải chờ đợi, thúc thúc có biết tiểu điệt nóng lòng như thế nào không?

Tổ vể biết lỗi người nọ vội nói:

- Cũng không cần phải khẩn trương lắm đâu. Lão nô định đưa chủ nhân đến gặp một người. Muốn vậy, cần phải đợi trời tối hẳn và phần chủ nhân cũng cần phải có chút ít chuẩn bị.

Cơ Thạch nhăn mặt:

- Tiểu điệt nói rồi. Giữa chúng ta không hề có quan hệ chủ bộc, Từ thúc thúc đừng gọi tiểu điệt là chủ nhân nữa, không được sao?

Người nọ nghiêm mặt:

- Nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, lời của Từ Khắc Kim một khi đã nói quyết không canh cải. Nếu chủ nhân còn chối từ, lão nô cứ mặc kệ chủ nhân, không việc gì phải đưa chủ nhân đến gặp người duy nhất có tin về lão trọc Thiện Quả.

Cơ Thạch kinh ngạc:

- Có tin nghĩa là sao? Lý nào Thiện Quả đại sư không hề chết?

Từ Khắc Kim không đáp cũng không giải thích.

Thái độ đó cho biết chàng phải nói tiếng thuận hoặc không, đối với lời nói vừa rồi của Từ Khắc Kim.

Chàng lạnh lùng nhìn lão, định cho lão biết chàng không phải hạng người dễ thay đổi lập trường.

Vả lại, người lão cần là chàng, không phải chàng cần lão.

Tuy nhiên, những gì Cơ Thạch định nói đều bị ánh mắt cầu xin của Từ Khắc Kim làm cho nghẹn lại.

Đúng là lão cần chàng để không phải sống những ngày chui rúc nữa nhưng dầu sao như lão từng nói, lão là người tự trọng.

Chịu ơn người mà không thể đền đáp, lão không chịu được.

Đồng ý lão là người không ra gì, là Diệu Thủ Không Không nhưng cũng từng là người sống thung dung tự tại, không lệ thuộc bất kỳ ai.

Lần này vì chuyện nguy đến tính mạng lão phải chịu ơn chàng.

Không có gì để đền đáp, lão tự báo đáp bằng cách của lão.

Ánh mặt song phương vẫn nhìn vào nhau.

Và Từ Khắc Kim do kém nhẫn nại hơn nên phải bối rối trước.

Không biết làm gì để che đậy sự bối rối, nhưng vẫn quyết không mở miệng, Từ Khắc Kim lại đưa tay gãi đầu.

Lần này món tóc trên đầu Từ Khắc Kim phải rơi hẳn ra ngoài.

Nhìn Từ Khắc Kim dù nhanh tay chớp giữ món tóc giả nhưng vẫn lộ nguyên cái đầu trọc bóng, Cơ Thạch không nhịn được phải cười.

Không bỏ lỡ cơ hội Từ Khắc Kim vừa vò vò món tóc giả bằng hai tay vừa lên tiếng:

- Chủ nhân đã ưng thuận?

Thở phì phì qua tiếng cười, Cơ Thạch đành gật đầu:

- Nhưng tiểu điệt vẫn gọi người là thúc thúc?

Từ Khắc Kim hoan hỉ:

- Không hề gì! Chủ nhân muốn gọi như thế nào cũng được.

Buộc cắt đứt sự hoan hỉ của Từ Khắc Kim chàng hỏi:

- Thiện Quả đại sư...

Hiểu ý Từ Khắc Kim lắc đầu:

- Người này cứ úp úp mở mở khó đoán thực hư. Y chỉ hứa nếu đích thật chủ nhân là Cơ Thạch, hậu nhân của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, y mới chịu nói.

- Y là ai? Lai lịch ra sao? Lời của y liệu đáng tin mấy phần?

Từ Khắc Kim phì cười:

- Y cũng là hòa thượng, một vị hòa thượng chuyên phụ trách những việc tạp dịch trong Thiếu Lâm tự. Tuy nhiên, chủ nhân cứ yên tâm, lão nô đã lên dò xét và đã biết y chính là đệ tử của Thiện Quả. Thiện Quả không biết võ công thì y cũng không biết. Trái lại, y cũng đam mê kinh Phật như sư phụ y.

Cơ Thạch vẫn nghi ngờ:

- Thúc thúc dò xét bằng cách nào? Hỏi thẳng y ư?

Từ Khắc Kim có phần lúng túng:

- Muốn dò xét đương nhiên cần phải mạo hiểm. Lão nô đã lên vào tàng thư.

- Là Tàng Kinh Các ư?

Từ Khắc Kim lắc đầu:

- Đó là nơi ngọa hổ tàng long, lão nô đâu dại gì tự nạp mạng? Tàng thư là nơi lưu lại tính danh của đệ tử Thiếu Lâm, có tục danh có pháp danh, có cả người thu nhận lẫn địa điểm thu nhận.

Cơ Thạch lo ngại:

- Đệ tử Thiếu Lâm phái có gần ngàn người, thúc thúc tất phải ở trong tàng thư đủ lâu. Nhất định phải bị người khác phát hiện?

Từ Khắc Kim cười đắc ý:

- Đương nhiên lão nô phải cân nhắc cẩn trọng. Sau khi dò hỏi, biết rõ thời gian Thiện Quả đã thu nhận y, lúc vào tàng thư, lão nô chỉ cần khoắng một cái, lập tức có ngay vật này.

Nhìn mảnh giấy đã vàng ố vì thời gian đang được Từ Khắc Kim đưa ra, Cơ Thạch nheo mắt:

- Thúc thúc lại vận dụng diệu thủ?

Từ Khắc Kim cười hề hề:

- Miễn không chạm đến ngân lượng là đủ. Chính lão nô trước kia đã hứa với chủ nhân như vậy mà?

Nhớ lại Cơ Thạch sống người:

- Hóa ra thúc thúc vẫn dùng thủ đoạn với tiểu diệt?

- Nào có gì bất ổn đâu, chủ nhân? Lão nô không thể phạm sở trường diệu thủ. Để chủ nhân yên lòng, lão nô buộc phải giữ đúng lời hứa là không được chạm đến ngân lượng, Khắc Kim tất phải Khắc Kim. Vả lại có như thế lão nô mới đắc thủ mảnh này.

Thở dài Cơ Thạch tiện tay nhét luôn mảnh nọ vào bọc áo:

- Y đúng là đệ tử đã được Thiện Quả đại sư thu nạp?

Từ Khắc Kim cả quyết:

- Tục danh của y là Hà Giao, pháp danh được Thiện Quả đặt là Quá Nạn. Trên mảnh khi này có khi chép rất đầy đủ địa điểm lẫn thời gian y được thu nhận.

- Y nhất định đợi đến đêm mới cho chúng ta gặp?

Tử Khắc Kim hạ thấp giọng:

- Cũng phải hiểu cho y, không thể không cẩn trọng đề phòng.

Cơ Thạch bỗng cười:

- Thôi được. Đợi đến đêm cũng không sao. Cũng là dịp tiểu diệt cho thúc thúc ngã mặt sau thời gian dài chạy giời vì phải làm hòa thượng.

Vội đội món tóc giả lên đầu, Từ Khắc Kim xằng xái:

- Lão nô cũng thường ngã mặt nên biết một nơi rất thuận tiện. Chủ nhân không ngại bị chạm mặt với bọn Thiện Duyên.

Cơ Thạch đi sau Từ Khắc Kim và nhìn lão để tự thưởng một nụ cười hài lòng.

oOo